

Rolstoelatlete Marieke Vervoort is overleden

Gisteren om 20:44 door vbr, msn

Marieke Vervoort tijdens de 100 meter op de Paralympics in Londen. Ze won toen goud. Foto: Belga

◀ 1 van 5 ▶

Marieke ‘Wielemie’ Vervoort is vandaag overleden na euthanasie. De paralympische kampioene leed aan een progressieve spierziekte. Ze werd 40 jaar.

Ze was de eerste paralympische atlete die een tentoonstelling kreeg. Dat was vorig jaar in het sportmuseum van Hofstade. Toen ging het eigenlijk al heel slecht met Marieke Vervoort. De paralympische kampioene was de strijd tegen haar progressieve spierziekte, reflex sympathische dystrofie, aan het verliezen.

Een ziekte die zich manifesteerde toen ze 14 was. ‘Het was niet meteen duidelijk wat er scheelde. En als de dokters het niet weten, dan zit het in *het koppeke* natuurlijk. Als ze het niet op scans zien, beeld je je het in. Jaren later, toen ik al bijna 20 was, hebben ze gezien dat er iets mis was in mijn rug, ter hoogte van wervel C5-C6. Daar kwam nog een progressieve aandoening bij, die mijn spieren aantast: reflex sympathische dystrofie. Ik was blij toen er eindelijk een naam op werd geplakt. Dat ik van het pseudo-stempel af was!’

Door de pijn kon ze moeilijk volgen op school. ‘Ik kon niet goed opletten, ik viel in slaap op de schoolbanken. Ook toen al lag ik veel in het ziekenhuis. Ik moest voortdurend afzakken: van het aso naar het sociaaltechnische, en dan naar het beroepsonderwijs. Ik kwam in de richting bejaarden- en kindercareer terecht. Ik zag er enorm tegenop om met oude mensen te werken, maar ik heb toch veel plezier met ze gemaakt.’

Na het zevende jaar kindercareer begon ze aan een opleiding tot kleuterjuf, maar die moest ze staken omdat haar fysieke situatie te snel achteruitging: ‘Een kleuterjuf op krukken, dat gaat niet, hè.’

Vervoort bouwde wel een indrukwekkende carrière als rolstoelatlete uit. De bijnaam Wielemie kreeg ze nadat ze tweemaal deelnam aan Paralympische Spelen. Ze won twee medailles op de Spelen van Londen 2012 (goud op de 100m sprint en zilver op de 200m) en vier jaar later twee in Rio de Janeiro (zilver en brons). Om nog maar te zwijgen van haar talloze wereld-, Europese en Belgische titels.

Euthanasie

In 2018 had ze opnieuw een euthanasie-aanvraag ingediend. Tien jaar daarvoor deed ze dat ook al een keer. ‘Dat heeft toen mijn leven gered,’ zei ze daarover, ‘want ik was van plan om zelfmoord te plegen. Ik ging zo hard achteruit! Ik deed toen nog triatlon, maar moest dat opgeven. Daar kon ik geen vrede mee nemen. Ik wilde eruit stappen. Mijn psychologe vertelde dat het zo niet hoefde te gaan. “Er bestaat in dit land een euthanasiewet”, zei ze en ze verwees me door naar professor Wim Distelmans. Ik heb toen een heel goed gesprek met hem gevoerd en na afloop zei hij: “Jij doet dat niet.” Hij had gelijk. Zijn instemming heeft mij een grote gemoedsrust gegeven. Ik wist: als ik er klaar voor ben, heb ik het tenminste zelf in de hand.’

Enkele weken geleden nog reed ze samen met racepiloot Niels Lagrange in een Lamborghini op het circuit van Zolder. ‘Er zijn heel veel dromen die ik heb kunnen waarmaken. Dit was de laatste’, zei ze toen. Ze gaf ook aan dat ze haar levenseinde aan het regelen was.

Laatste groet

Christophe De Graef, de burgemeester van Diest, heeft dinsdagavond bekendgemaakt dat ze haar euthanasiewens uitgevoerd heeft. Haar begrafenis zal plaatsvinden in intieme kring.

‘Als ik doodga, wil ik dat ze op mij klinken’, heeft ze daarover zelf gezegd. ‘Ik wil geen koffietafel, ik wil cava op mijn uitvaart! Ze moeten niet om mij treuren. Ik heb een fantastisch leven gehad. Ik heb driemaal deelgenomen aan de Iron Man in Hawaï. Ik heb vier paralympische medailles behaald, vier wereldrecords en alle Europese en alle Belgische records gebroken. Ik ben in Japan geweest.’

Wie wil kan Marieke Vervoort een laatste groet brengen op maandag 28 oktober 2019 tussen 18 uur en 20 uur in Hof te Rhode in Schaffen (Diest). Op het stadhuis van Diest ligt een rouwregister.
